

TARBAY EDE

Nehéz búcsú a délutáni alvás örömétől

*Sokféle szelíd szunyókálás, álom,
bennük mulandók lesznek földi fények,
és életgyónás töröl minden vétket.
Két sor között a sorközt nem találok*

*a negatívba fordult láthatáron,
ahol az anyag léte véget érhet,
ahonnan ember vissza sose téved,
elúszik minden, mintha ökörnyálon.*

*A dél körüli ebéd illatára
csupán a kutyánk emlékszik, ha van,
az ébredés ollója összezárva,*

*a könyvlapok közötti parttalan
belésimul sietős éjszakámba,
hol önmagammal lettem önmagam.*

Nehéz búcsú a látás örömétől

*Mikor a szem csak néz, de nem lát,
a szellem tompa, mint a tompaszög.
A hályog már a látásnak küszöb,
s a végtelent akasztja hegyhát.*

*Az óra jár, mutat egészet, fertályt,
és kattogása súlyos és örök,
és nem segítnek már az eszközök,
emlékmezőt elméje végleg nem szánt.*

*Csupán a csend, mint légy az orron,
már szusszanása sem zavarja,
hangyányi lét egy sziklaormon.*

*Szívétől rándul néha béna karja.
Hátát kikezdte már a süppedt sodrony.
Szemének minden írott mondat zagyva.*